

Kreditforeningslaan i Langdrag, og Folk nødsagedes til at betale de høje Bankrenter, et Forhold, der med Grund fremkaldte Utilfredshed og Kritik. Det er vanskeligt at forstaa, at der skulde medgaa 4 Maaneder til Udarbejdelsen af et saadant Cirkulære i Indenrigsministeriet.

Jeg skal herefter kort omtale nogle enkelte særlige Forhold for de sønderjydske Landsdeles Vedkommende. Der er af Hovedbestyrelsen for Foreningen af sønderjydske krigsbeskadedes og faldnes efterladte til Statsministeriet blevet indgivet et Andragende vedrørende en supplerende Bestemmelse i Lov af 1. December 1920 om midlertidig Understøttelse til Militærinvalidere og saadannes efterladte i de sønderjydske Landsdele. I Henhold til de Bestemmelser, som denne Lov indeholder, er de tidligere Bestemmelser i den tyske Militär-Hinter-bliebenen Gesetz af 1907 ogsaa gældende i de sønderjydske Landsdele, og ved disse Bestemmelser var der tilstaaet Enker efter i Krigen faldne Soldater en Affindelsessum ved Indgaaelsen af nyt Ægteskab. Loven af 1. December 1920 indeholder ikke nogen udtrykkelig Bestemmelse i saa Henseende, men der siges i § 5, at Spørgsmaalet om Forhøjelse, Nedsættelse eller Ophør af Understøttelsen samt om Begravelseshjælp afgøres af Nævnet under Hensyntagen til de den 5. Maj 1920 i de sønderjydske Landsdele gældende Regler. Man skulde mene, at Spørgsmaalet om en eventuel Affindelsessum til saadanne Enker nok maatte kunne afgøres i Henhold til denne § 5, der altsaa vedrører Ophør af Understøttelsen. Imidlertid har Invalidenævnet i Sønderborg ikke ment at kunne slutte sig til denne Opfattelse, og herefter vil saadanne Enker, naar de indgaar nyt Ægteskab, overhovedet ikke kunne faa nogen Understøttelse, men maa give Afkald paa Renten, medens der i den tyske Tid fandtes en ringe Affindelsessum. Følgen heraf er i enkelte Tilfælde blevet, at disse Enker i Stedet for at gifte sig og derved gaa Glip af den Rente, de oppebærer, foretrækker at leve i frit Samliv. Dette er et højst uheldigt Forhold, som minder om visse Tilstande, som vi kendte før Krigen med Hensyn til de hjemløse. Da det ikke her drejer sig om nogen næneværdig Udgift for Staten, idet der ikke er Tale om nogen Kapitalisering af Renten, men kun om en Affindelsessum en Gang for alle, der ikke overskrider Renten for et enkelt Aar, skal jeg henstille til den højtærede Statsminister at tage dette Spørgsmaal op til velvillig Overvejelse.

Et andet Forhold, jeg gerne vil fremdrage, er Ordningen af Tandlægelovgivningen i de sønderjydske Landsdele. Ved Genforeningen blev den danske Tandlæge-lov af 25. Februar 1916 udvidet til at omfatte de sønderjydske Landsdele. Følgen heraf var, at de sønderjydske Tandlæger mistede velerhvervede Rettigheder, Rettigheder, som de havde erhvervet sig ved paa tyske Universiteter at aflægge den foreskrevne Statseksamen for Tandlæger. Tandlægeuddannelsen i Tyskland foregaar nemlig ved Universiteterne, og Undervisningen i de forskellige Discipliner gives af Universitetsprofessorer ved Universiteternes Klinikker; der findes ingen særlig Tandlægeskole saaledes som her i Danmark. I Praksis betød nu Indførelsen af den danske Tandlægelovgivning, at de saaledes ved tyske Universiteter eksaminerede Tandlæger mistede Retten til at narkotisere, til at udstede Recepter og til at udføre lokal Bedøvelse i fuldt Omfang, samtidig med at Loven ikke tillod dem at flytte over Kongeaa-Grænsen, medens der omvendt intet var til Hinder for, at Tandlæger fra det gamle Kongerige kunde flytte til de sønderjydske Landsdele. Den skarpe Konkurrence, der for Tiden udgaar fra Flensborg i Forbindelse med den lave Markkurs borttager en ikke ringe Del af de sønderjydske Tandlægers Praksis, og naar dertil kommer, at den nugældende Ordning har stavnsbundet de sønderjydske Tandlæger, forekommer det mig, at der er al Anledning til at træffe en Ordning, der gengiver de nuværende Tandlæger, som har erhvervet Approbation ved tyske Universiteter, de Rettigheder, som de havde ved Genforeningen. Det var ogsaa en saadan Ordning, der i sin Tid blev foreslaaet fra sønderjydske Side i den Betænkning, der udarbejdedes af nuværende Amts-assessor, tidligere Tandlæge Schmidt i Haderslev til det daværende midlertidige Ministerium for de sønderjydske Anliggender.

Et tredje Spørgsmaal, jeg vil omtale her, er den længe paatænkte og fra Befolkningens Side saa længe ønskede Oprettelse af en Underret i Graasten. Den nye Grænse har jo medført, at en hel Række Sogne er blevet skilt fra deres ældgamle Retskreds Flensborg; f. Eks. skal Sogne som Bov, Holbøl, Ringenæs og andre søge til Retten i Sønderborg. Det har længe været paa Tale at oprette en Underret i Graasten for derved at bøde paa den Utilfredshed, der med Føje hersker blandt Befolkningen i Grænseegnene. En